

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.04.1976, sp. zn. 18 Co 79/76, ECLI:CZ:KSBR:1976:18.CO.79.1976.1

Číslo: 44/1978

Právní věta: Náklady na dietní stravování např. při infekční žloutence jako nemoci z povolání jsou po dobu, po kterou potřeba tohoto stravování trvá, účelně vynaloženými náklady spojenými s léčením (§ 193 odst. 1 písm. c/ zák. práce).

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 22.04.1976

Spisová značka: 18 Co 79/76

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody v pracovním právu

Předpisy: 60/1965 Sb. § 193

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 44/1978 sb. rozh.

Náklady na dietní stravování např. při infekční žloutence jako nemoci z povolání jsou po dobu, po kterou potřeba tohoto stravování trvá, účelně vynaloženými náklady spojenými s léčením (§ 193 odst. 1 písm. c/ zák. práce).

(Rozsudek krajského soudu v Brně z 22. 4. 1976, [18 Co 79/76](#))

Okresní soud v Hodoníně rozsudkem částečně vyhověl žalobě o náhradu škody z nemoci z povolání, která vznikla žalobkyni zvýšenými náklady na dietní stravu po dobu léčení v částce 575 Kčs; jinak byla žaloba zamítnut. žalovaná organizace byla dále uznána povinnou nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 54 Kčs. Soud prvního stupně vyšel z názoru, že žalobkyně měla zvýšené náklady v době od 22. 12. 1974 do 15. 4. 1975, tj. 115 dnů. Výši těchto nákladů soud určil částkou 5 Kčs denně. Za dobu hospitalizace v nemocnici žalobkyni žádné náklady vzniknout nemohly, neboť její strava byla dostatečně kryta stravou poskytovanou v nemocnici. Soud prvního stupně vyšel z právního názoru, že jde o náklady účelně vynaložené na léčení (§ 193 odst. 1 písm. c/ zák. práce). Pro výpočet denní částky použil volné úvahy (§ 136 o. s. ř.).

Žalovaná organizace se v odvolání proti tomuto rozsudku domáhala, aby byl změněn tak, že se žaloba

zamítá, případně, že se rozsudek soudu prvního stupně zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí. Byla toho názoru, že v daném případě nejde o „účelně vynaložené náklady spojené s léčením“. Soud prvního stupně neměl dostatečné podklady pro učení důvodnosti a výše nákladů na dietní stravování. Jestliže státní zdravotní správa neposkytuje pacientům žádnou úhradu na zvýšené náklady spojené s opatrováním předepsané diety, ani neposkytuje potraviny in natura, a tyto náklady nepovažuje za součást léčebných nákladů, pak také v tomto případě nelze považovat případné zvýšené náklady na dietní stravování za součást nákladů na léčení podle ustanovení § 193 odst. 1 písm. c) zák. práce. Musí tu totiž jít o výlohy spojené bezprostředně s léčením. K dietnímu stravování je přihlédnuto při právní úpravě bodového ohodnocení za bolest. Pokud by přece jen soud došel k závěru, že jde o náklady spojené s léčením, pak je třeba doplnit řízení znalcem-lékařem o tom, zda doporučenou dietu je třeba považovat za nezbytnou podmínku léčení.

Krajský soud v Brně rozsudek soudu prvního stupně po doplnění dokazování potvrdil.

Z odůvodnění:

Odvolací soud se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že v daném případě je třeba přiznat žalobkyni jako součást nákladů spojených s léčením náhradu na zvýšené výdaje spojené s dietním stravováním. Tyto náklady je třeba považovat za „účelně vynaložené náklady spojené s léčením“ podle ustanovení § 193 odst. 1 písm. c) zák. práce.

V projednávané věci lze poukázat na zprávu KÚNZ v B. z 28. 11. 1975, v níž se uvádí, že v „době rekonvalescence po prodělané infekční žloutence“, jak tomu bylo u žalobkyně, mají pacienti přijímat potravu kaloricky hodnotnější“. Je obecně známo, že dietní stravování je nákladnější než stravování normální. Pro podporu tohoto závěru si odvolací soud opatřil zprávu dietní jídelny fakultní nemocnice v B., podle níž náklady na dietu rekonvalescentů po žloutence typu B v obvyklých případech jsou (a v jakém rozsahu) na den vyšší než náklady na normální jídlo. Ve smyslu ustanovení § 136 o. s. ř. dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně správně posoudil v projednávané věci i výši nároku. Nárok je odůvodněn jen po dobu od 22. 12. 1974, kdy byla žalobkyně propuštěna z nemocnice, a to do skončení jejího léčení, tj. do 15. 4. 1975.

Podle názoru odvolacího soudu nelze souhlasit s argumentací odvolatele, že ani státní zdravotní správa neposkytuje náklady dietního stravování. V daném případě jde o případ odškodnění nemoci z povolání, kdy žalovaná organizace v zásadě nárok uznala a žalobkyni odškodnila až na zažalovaný nárok podle ustanovení § 193 odst. 1 písm. c) zák. práce. V projednávané věci nebylo třeba provádět znalecké důkazy, když bylo možno vyjít z uvedených zpráv KÚNZ a dietní jídelny.

Vzhledem k uvedenému byl odvoláním napadený rozsudek potvrzen (§ 219 o. s. ř.).